

רע"פ 3540/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3540/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בעפ"ג 46581-07-18 מיום 10.4.2019 שניתן על ידי כב' השופטת העמיתה דבורה ברלינר וכב' השופטים שי יניב ושרית זמיר

בשם המבקש: עו"ד הדר שריר

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת העמיתה ד' ברלינר, כב' השופט ש' יניב וכב' השופטת ש' זמיר) בעפ"ג 46581-07-18 מיום 10.4.2019, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט ש' בקר) בת"פ 55879-09-14 מיום 7.12.2017.

רקע והליכים קודמים

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בתל אביב-יפו, המייחס לו ביצוע עבירה של חבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ביצוע עבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי

עמוד 1

סעיף 452 לחוק העונשין; וביצוע שתי עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בשלב ההוכחות, ולאחר שנשמעה עדותו של המתלונן והוצגו ראיות נוספות, ביאר בית משפט השלום למבקש את המצב הראייתי בתיק. בעקבות זאת, ולאחר שדיברו ביניהם, הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו המבקש יודה בעובדות כתב אישום מתוקן המייחס לו ביצוע עבירה אחת של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין. עוד סוכם כי הצדדים יעתרו במשותף לעונש של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי כאשר הצדדים רשאים לטעון בחופשיות רק לעניין גובה הרכיבים הכספיים. בהמשך לכך, הורשע המבקש בעבירה זו על פי הודאתו. לאחר שנשמעו הטיעונים לעונש, גזר בית משפט השלום על המבקש קנס בסך 100 ש"ח; פיצוי בסך 250 ש"ח; ומאסר על תנאי.

2. המבקש ערער על הכרעת הדין לבית המשפט המחוזי ועתר לאפשר לו לחזור בו מהודייתו, וזאת ממספר נימוקים, וביניהם: כי הוא נוטל סיכון שלילי בכך שיורשע בכל שלושת העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המקורי; כי "השיקוף הראייתי" שערך לו בית משפט השלום שבעקבותיו הגיעו הצדדים להסדר טיעון – בעייתי, כיוון שהמבקש סובל מלחצים והתקפי חרדה והדבר מנע ממנו את האפשרות לקבל החלטה נקייה מלחצים; וכי קיימת בעניינו אכיפה בררנית מקום שתלונות רבות שהגיש נגד המתלונן נסגרו מבלי שנבחנו לגופן ומבלי שהוגשו בגין כתבי אישום.

לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור בקבעו כי לא מצא פסול ב-"שיקוף הראייתי" שערך בית משפט השלום, על סמך הראיות שהוצגו בפניו, במטרה להציע למבקש לשקול שוב את הדברים בראי ראיות אלו; כי סגירת התלונות שהגיש המבקש במשטרה בלא שהוגש בגין כתב אישום אינה יוצרת אכיפה בררנית ביחס להגשת כתב האישום בתיק הנוכחי; כי מפרוטוקול הדיון בבית משפט השלום עולה כי למבקש ניתן יומו בבית המשפט במלואו; וכי כתב האישום תוקן לקולא והוא מצומצם בהיקפו. לבסוף, ציין בית המשפט כי יש ליתן משמעות גם להכרת התודה שהביע המבקש לפני הערכאה הדיונית על המאמצים שנעשו בעניינו.

המבקש ממאן להשלים עם פסק הדין, ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

3. בבקשה שלפניי, חוזר המבקש על עיקרי טענותיו כפי שהובאו בערעורו, ועותר להתיר לו לחזור בו מהודייתו. בפרט, מדגיש המבקש כי לאורך השנים סבל מהתנכלויות רבות מצד שכנו, המתלונן, וכי המשטרה אינה מטפלת כראוי בתלונותיו. בהקשר זה הוסיף וטען כי שגו הערכאות מטה משלא ביררו את טענת האכיפה הבררנית לגופה. עוד טען המבקש כי בית המשפט המחוזי לא בחן את המניע שלו לחזור בו מהודייתו בהתאם להלכות הפסוקות בעניין, וכי בעניינו לא מדובר במהלך טקטי שנועד להביא להקלה בעונש הקל ממילא שנגזר עליו. נוכח כל האמור, סבור המבקש כי אם בית משפט זה לא יעתר לבקשתו, ייגרם לו עיוות דין.

דיון והכרעה

4. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי רשות ערעור

ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים שבהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או במקרים שבהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982); (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות, משום שכל הטענות המנויות בגדרה נוגעות לנסיבותיו הפרטניות של המבקש ומתמצות ביישום ההלכה בדבר חזרה מהודייה בשלב הערעור.

5. כידוע, חזרה מהודייה תתאפשר רק בנסיבות חריגות, כך בין היתר כאשר ממכלול הנסיבות מתעורר חשש ממשי כי הנאשם מסר הודיית שווא אשר נמסרה בניגוד לרצונו החופשי או מבלי להבין את משמעות הודייתו, לא כל שכן כאשר ההודייה ניתנה לאחר מתן גזר הדין, כי אז נדרשות, על-פי הפסיקה, נסיבות חריגות במיוחד (ראו סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982; ע"פ 3371/17 כהן נ' מדינת ישראל, פסקאות 15-16 (3.7.2018); ע"פ 8593/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (20.6.2013)). בענייננו, המבקש היה מיוצג בכל הדיונים, ומפרוטוקול הדיון בבית משפט השלום עולה כי כתב האישום המתוקן הוקרא למבקש על ידי באת כוחו וכי הוא הבין את תוכנו תוך שציין בפני בית המשפט כי "ידוע לי שבית המשפט אינו כפוף להסדרי טיעון". בנוסף, לא ניתן להתעלם מתיקונו של כתב האישום באופן המקל עם המבקש ומהכרת התודה שהביע המבקש לבאת כוחו על מאמציה הרבים בעניין. נוכח האמור, לא מצאתי כי במקרה דנן מתקיימות "נסיבות חריגות במיוחד" בהן היה מקום לאפשר למבקש לחזור בו מהודייתו בשלב הערעור.

6. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ד באייר התשע"ט (29.5.2019).

ש ו פ ט